

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

22 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Moraru,

judecătorii – Nadejda Toma, Ion Guzun, Oleg Sternioală și Nicolae Craiu,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului și de inculpat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 06 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Andrabura Oleg Serghei, născut la 05 martie 1971, originar din s. Făgădău, r-nul Fălești, domiciliat mun. Bălți, str. B. Glavan 25, ap.50.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.07.2009 - 25.03.2010;

Instanța de apel: 17.05.2010 - 30.05.2011;

Instanța de recurs: 27.11.2011 - 27.03.2012;

Instanța de apel: 27.04.2012 - 28.12.2012;

Prima instanță: 24.01.2013 - 06.06.2014;

Instanța de apel: 07.07.2014 - 02.11.2015;

Instanța de recurs: 18.03.2016 - 22.11.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 25 martie 2010, Oleg Andrabura a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, la 7 ani închisoare;

- art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), la 10 ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită definitiv pedeapsa 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir privind încasarea prejudiciului moral a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului Oleg Andrabura în beneficiul succesorului părții vătămate, prejudiciul moral în sumă de 50000 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Oleg Andrabura la 25 noiembrie 2001, aproximativ la ora 04.00, împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, în scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, forțând gratiile de la fereastră, au pătruns în încăperea SRL „Bălțanca-95”, situată în piață pe adresa str. V. Alecsandri nr. 1, mun. Bălți, unde au găsit două sacoșe din polietilenă cu monedă a valutei naționale în sumă de 399,20 lei, un telefon staționar model „Panasonic” la prețul de 400 lei și un aparat de fotografiat model

„Skina”, la prețul de 250 lei, în total averea proprietarului în sumă de 1049,20 lei, care au încercat să o ia cu ei, însă au fost depistați la locul săvârșirii infracțiunii de către colaboratorul SPS, mun. Bălți, Viorel Cantemir, care a venit la locul săvârșirii infracțiunii în temeiul înștiințării din Unitatea de Gardă a CMP Bălți, aflându-se în exercițiul funcției de asigurare a ordinii publice și combatere a criminalității.

În scopul aducerii la bun sfârșit a intenției lor criminale, îndreptate spre sustragerea bunurilor altei persoane, Oleg Andrabura, împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov l-au atacat pe Viorel Cantemir, care a încercat să împiedice acțiunile lor criminale.

În cadrul atacului, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea armei de foc (neidentificată de către organul de urmărire penală), i-au cauzat conform raportului de expertiză medico-legală nr. 401 din 25 noiembrie 2001 vătămări grave ale integrității corporale periculoase pentru viață, în rezultatul cărora, la 25 noiembrie 2001, la ora 05.20, a survenit decesul victimei Viorel Cantemir în Spitalul județean Bălți.

Infractorii, cu o parte din cele sustrate – aparatul de fotografiat model „Skina”, în valoare de 250 lei, s-au eschivat de la locul săvârșirii infracțiunii.

Tot el, în același timp și în aceleași împrejurări a mai săvârșit infracțiunea de atentare la viața colaboratorului de poliție, Viorel Cantemir, infracțiunea prevăzută de art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961).

3. Sentința a fost contestată cu apel de avocatul Victor Moțoc în numele inculpatului, de inculpatul Oleg Andrabura și de succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir, care au solicitat:

- *avocatul Victor Moțoc în numele inculpatului*, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare;

- *inculpatul Oleg Andrabura*, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare;

- *succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir*, casarea parțială a sentinței în latura civilă, cu dispunerea încasării din contului inculpatului în beneficiul său a prejudiciului moral în sumă de 300000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 mai 2011, au fost admise apelurile declarate de avocatul Victor Moțoc în numele inculpatului, de inculpatul Oleg Andrabura și de succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir, inclusiv din alte motive, din oficiu, casată total sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Oleg Andrabura a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), din motiv că faptele nu au fost săvârșite de inculpat.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir privind încasarea prejudiciului moral a fost respinsă.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 martie 2012, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia și

dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Bălți.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 decembrie 2012, au fost admise apelurile declarate de avocatul Victor Moțoc în numele inculpatului, de inculpatul Oleg Andrabura și de succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir, casată sentința și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

8. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 06 iunie 2014, Oleg Andrabura a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, la 7 ani închisoare;
- art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), la 10 ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită definitiv pedeapsa 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, Ecaterina Cantemir privind încasarea prejudiciului moral a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului Oleg Andrabura în beneficiul succesorului părții vătămate, prejudiciul moral în sumă de 50000 lei.

9. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Oleg Andrabura la 25 noiembrie 2001, aproximativ la ora 04.00, împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, în scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, forțând gratiile de la fereastră, au pătruns în încăperea SRL „Bălțanca-95”, situată în piață pe adresa str. V. Alecsandri nr. 1, mun. Bălți, unde au găsit două sacoșe din polietilenă cu monedă a valutei naționale în sumă de 399,20 lei, un telefon staționar model „Panasonic” la prețul de 400 lei și un aparat de fotografiat model „Skina”, la prețul de 250 lei, în total averea proprietarului în sumă de 1049,20 lei, care au încercat să o ia cu ei, însă au fost depistați la locul săvârșirii infracțiunii de către colaboratorul SPS, mun. Bălți, care a venit la locul săvârșirii infracțiunii în temeiul înștiințării din Unitatea de Gardă a CMP Bălți, aflându-se în exercițiul funcției de asigurare a ordinii publice și combatere a criminalității.

În scopul aducerii la bun sfârșit a intenției lor criminale, îndreptate spre sustragerea bunurilor altei persoane, Oleg Andrabura, împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov l-au atacat pe Viorel Cantemir, care a încercat să împiedice acțiunile lor criminale.

În cadrul atacului, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea armei de foc (neidentificată de către organul de urmărire penală), i-au cauzat conform raportului de expertiză medico-legală nr. 401 din 25 noiembrie 2001, vătămări grave ale integrității corporale, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora, la 25 noiembrie 2001, la ora 05.20, a survenit decesul victimei Viorel Cantemir în Spitalul județean Bălți, după care, cu o parte din bunurile sustrate (aparatul de fotografiat model „Skina”), în valoare de 250 lei, s-au eschivat de la locul săvârșirii infracțiunii.

Tot el, în același timp și în aceleași împrejurări, împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, aflându-se în încăperea SRL „Bălțanca-95”, situată în piață pe adresa str. V. Alecsandri nr. 1, mun. Bălți, unde au pătruns în scopul sustragerii bunurilor altei persoane, au fost depistați la locul săvârșirii infracțiunii de către colaboratorul SPS, mun. Bălți, Viorel Cantemir, care a venit la locul

săvârșirii infracțiunii în temeiul înștiințării din Unitatea de Gardă a CMP Bălți, aflându-se în exercițiul funcției de asigurare a ordinii publice și combatere a criminalității.

În scopul aducerii la bun sfârșit a intenției lor criminale, îndreptate spre sustragerea bunurilor altei persoane, Oleg Andrabura, împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov au atacat colaboratorul de poliție Viorel Cantemir și au aplicat față de el arma de foc (neidentificată de către organul de urmărire penală), atentând la viața lui, în rezultatul cărui fapt i-au cauzat, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 401 din 25 noiembrie 2001, vătămări grave ale integrității corporale periculoase pentru viață, în rezultatul cărora, la 25 noiembrie 2001, la ora 05.20, a survenit decesul victimei Viorel Cantemir în Spitalul județean Bălți, după care, cu o parte din bunurile sustrate (aparatură de fotografiat model „Skina”), în valoare de 250 lei, s-au eschivat de la locul săvârșirii infracțiunii.

10. Sentința a fost contestată cu apel de avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului și de inculpatul Oleg Andrabura, care au solicitat:

- *avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului și inculpatul Oleg Andrabura*, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivare a invocat că, acuzarea adusă lui Oleg Andrabura nu și-a găsit confirmare prin probele prezentate de către acuzatorul de stat, fapt ce denotă nevinovăția inculpatului pe toate capetele de acuzare, or, probele din dosar, la care a făcut trimitere acuzatorul de stat, demonstrează numai faptul existenței infracțiunilor dar nu faptul participării lui Oleg Andrabura la săvârșirea acestora.

Mai mult, probele prezentate în instanța de judecată confirmă inexistența faptelor imputate, învinuirea bazându-se pe sentința Tribunalului Bălți din 10 decembrie 2002, prin care au fost condamnați Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, unde ca coparticipant este indicat Oleg Andrabura.

Apelantul a menționat că, la emiterea sentinței în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, au fost încălcate principiile de bază a procesului penal - accesul la justiție a lui Oleg Andrabura, deoarece instanța s-a expus în privința vinovăției ultimului cu încălcarea prezumției nevinovăției stabilite de art. 6 din CțEDO, încălcându-i dreptul la apărare, inculpatului nefiindu-i eliberată copia sentinței la momentul pronunțării și acesta nefiind parte la cauza dată nu a avut posibilitate de a o contesta.

Totodată, în prezentul proces au fost stabilite circumstanțe esențiale privind faptelele reale al crimei date, în „Ziarul de gardă”, care a fost prezentat de apărare și la care a făcut trimitere martorul Vladimir Vlasov și anume articolul în care se face trimitere la materialele de anchetă desfășurate, conform cărora se constată că la persoana reținută, Adrian Nichifor, a fost depistat pistolul din care a fost omorât polițistul Viorel Cantemir, considerând că declarațiile lui Vladimir Vlasov se confirmă nu pur și simplu printr-un articol în ziar, dar și prin ordonanța de suspendare a urmăririi penale.

Apărarea a specificat că nu există un probatoriu legal în vederea stabilirii vinovăției lui Oleg Andrabura în cele incriminate, or, declarațiile succesului părții vătămate, Ecaterina Cantemir, a reprezentantului părții vătămate SA „Bălțanca-95”, Vasile Dolință, precum și a martorilor Maria Dreapac, Maria

Pulbere, Natalia Ciorbă, Ion Urechean, Lilia Dolgaia, Nicolai Dubceac-Muller, Victor Antonov, Vladimir Teredeneac, Vasile Prisacari, Iurii Bodnari, Ion Urechean, Svetlana Iațenco-Slobodean, Angela Dîmco și Vasile Prisăcari, prezintă informații referitor la infracțiunea săvârșită în noaptea din 25 noiembrie 2001 și la chemările efectuate, însă nu sunt utile și nu aduc informații esențiale referitor la faptele incriminate nemijlocit lui Oleg Andrabura, astfel, nu servesc la stabilirea vinovăției inculpatului, deoarece nici unul dintre aceștia nu s-au referit anume la Oleg Andrabura ca la persoană care a participat la săvârșirea faptelor incriminate și nici nu l-a identificat ca făptuitor.

Declarațiile martorilor acuzării referitor la faptul că au văzut 2-3 persoane care spărgeau ușa și care au fugit, în opinia apărătorului nu pot servi ca probe complete și fără echivoc referitor la constatarea vinovăției lui Oleg Andrabura în faptele incriminate.

Totodată nu este clară nici situația cu verificarea de 2 ori de către echipele comisariatului de poliție a locului faptei, nefiind depistat nimic, deși au avut loc chemări conform declarațiilor martorilor.

Prin declarațiile martorului Svetlana Iațenco-Slobodean, apărarea pretinde că aceasta a declarat că a participat la acțiunea procesuală de reconstituire a faptei la fața locului cu participarea învinuitului Vladimir Vlasov, declarațiile ultimei confirmă însăși petrecerea acțiunilor procesuale date, dar nu demonstrează faptul că Andrabura Oleg, personal a săvârșit faptele incriminate.

Prin raportul de expertiză nr. 401 din 25 noiembrie 2001, s-au stabilit leziunile și gravitatea lor, însă nu se determină o concluzie clară că anume Oleg Andrabura a cauzat aceste leziuni părții vătămate.

La fel, raportul de expertiză nr. 516 din 21 februarie 2002 nu demonstrează clar și direct, că anume Oleg Andrabura a tăiat cu cleștele gratiile, chiar prin raport fiind indicat că capetele verigilor au fost tăiate cu un instrument de tipul cleștelui prezentat la cercetare sau a altor instrumente.

A susținut apelantul că, nu pot fi luate în considerație ca probe declarațiile conținute în procesul-verbal de audiere a învinuitului Vladimir Vlasov, citite în ședința judiciară, deoarece în cauză, ultimul a dat declarații având statut de martor și declarațiile date de el în calitate de învinuit nu pot avea valoarea probantă, în afară de aceasta declarațiile în calitate de învinuit au fost depuse în lipsa apărătorului, astfel fiind inadmisibile sau nule conform art. 251 Cod de procedură penală și nu pot fi puse la baza sentinței.

A considerat apelantul că, este fără valoare probantă și nu poate servi ca probă în acuzarea lui Oleg Andrabura procesul-verbal de reconstituire a faptei la fața locului cu participarea învinuitului Vladimir Vlasov, care prezintă o copie slab vizibilă, acest document fiind întocmit cu participarea lui Vladimir Vlasov și nu a lui Oleg Andrabura, actele întocmite de organul de urmărire penală cu participarea acestuia, constituie o metodă de apărare a poziției sale, dar nu de acuzare a lui Oleg Andrabura.

Nu poate servi ca probă în acuzarea lui Oleg Andrabura sentința irevocabilă a Tribunalului Bălți din 10 decembrie 2002, prin care a fost condamnat Vladimir Vlasov, deoarece prin aceasta nu se demonstrează vina nemijlocită a lui Oleg Andrabura în faptele incriminate, iar actul dat a fost pronunțat în lipsa lui Oleg

Andrabura, care nu a avut acces la justiție și nici posibilitatea de a-l contesta, nefiind parte la procesul penal dat. Mai mult, prin sentința dată s-a stabilit că Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, împreună cu Oleg Andrabura, care este anunțat în căutare și cauza în privința căruia a fost disjunsă, au săvârșit faptele incriminate, deși, referitor la Oleg Andrabura nu a fost judecată la acel moment cauza și această sentință de condamnare nu poate avea valoare probantă dinainte stabilită referitor la Oleg Andrabura.

A indicat că instanței i-a fost prezentată pentru cercetare ordonanța de începere a urmăririi penale din 05 mai 2011, prin care s-a dispus începerea urmăririi penale, iar la demersul apărării, instanței de judecată i-a fost prezentată copia ordonanței de suspendare a urmăririi penale în cauza dată, din care rezultă că conform prevederilor art. 290 alin. (1) Cod penal, pe faptul procurării, păstrării și purtării pistolului model „Baikal 442” cu nr. XAH 9869, cu constatarea că în perioada de timp septembrie 2001 - februarie 2002, Gheorghe Scafaru a procurat, păstrat și purtat pistolul model „Baikal 442” cu nr. XAH 9869, care a fost ridicat de către colaboratorii de poliție din cadrul MAI din sediul ÎI „Ludmila Nichifor”, amplasată pe adresa str. Alba Iulia 75, mun. Chișinău.

În ordonanța de suspendare a urmăririi penale în privința lui Adrian Nichifor se face trimitere la expertiza balistică, anexată de inculpat la etapa cercetării judecătorești, din care rezultă că pistolul în cauză i-a fost eliberat lui Viorel Cantemir la 30 noiembrie 2001, care a fost ridicat de la magazinul ÎI „Ludmila Nichifor” la 17 octombrie 2003, mun. Chișinău, iar cartușul extras din cadavrul lui Viorel Cantemir la 26 noiembrie 2001, a fost tras din pistolul indicat mai sus.

A indicat apelantul că, raportul de expertiză și ordonanța de pornire a urmăririi penale denotă că, infracțiunea pe cazul lui Adrian Nichifor nu a fost descoperită, dar circumstanța constatată că cartușul extras din cadavrul victimei Viorel Cantemir a fost împușcat din pistolul care a fost ridicat de la Adrian Nichifor, care îl deținea cu drept de proprietate până la săvârșirea infracțiunii de omor a lui Viorel Cantemir, denotă despre un alibi total, referitor la cine putea să tragă din acest pistol, la cine se afla pistolul și cine l-a omorât pe Viorel Cantemir.

Deși, în ordonanța de învinuire adusă lui Oleg Andrabura se indică că arma de foc din care a fost împușcat polițistul Viorel Cantemir nu a fost identificată de către organul de urmărire penală, totodată prin raportul de expertiză criminalistică nr. 3640, 3641 din 11 decembrie 2001, se concluzionează că glonte extras la 26 noiembrie 2001 din corpul lui Viorel Cantemir a fost tras din pistolul model „Baikal 442”.

La fel, a menționat recurentul că, persistă dubii referitor la învinuirea adusă lui Oleg Andrabura, deoarece pistolului model „Baikal 442” cu nr. XAH 9869, din care a fost împușcat Viorel Cantemir în noaptea din 25 noiembrie 2001, a fost achiziționat de către Adrian Nichifor de la ÎS „Cartuș” la 25 octombrie 2001 și asupra căruia deținea permis de port armă eliberat la 30 octombrie 2001.

A reținut apelantul ca dubios faptul că, ținând cont de concluzia din raportul de expertiză în învinuire se indică că, nu a fost identificată arma din care a fost împușcat Viorel Cantemir, din moment ce concluzia expertului descrie arma din care s-a împușcat, iar prin sentința irevocabilă de condamnare a lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov se indică, că Viorel Cantemir a fost împușcat din pistolul

model „Baikal” și pistolul dat a fost aruncat în rîu, însă, conform înscrisurilor prezentate, pistolul este deținut legal de altă persoană și a fost achiziționat până la producerea împușcăturii în polițistul Viorel Cantemir.

A indicat că, versiunea inculpatului prin care a menționat că, s-a întâlnit cu Vladimir Vlasov aproximativ la ora 04.05 dimineața lângă scara casei unde locuia sora lui, Angela Vlasov, și că nu are atribuție la cele întâmplate la 25 noiembrie 2001, nu a fost combătută de acuzare, or, sarcina probațiunii în acuzare se pune în seama acuzării, iar probele propuse de procuror nu dovedesc incontestabil, că Oleg Andrabura a săvârșit fapta incriminată.

Probele prezentate de acuzare, prin examinarea lor în ansamblu, nu prezintă o situație clară și fără de dubii a circumstanțelor de fapt, ceea ce indică asupra necesității de achitare a inculpatului în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, cu respingerea acțiunii depusă de Ecaterina Cantemir privind recuperarea prejudiciului moral.

A pretins apărarea că, art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), nu mai sunt în vigoare, deoarece odată cu adoptarea Codului penal din 2003, răspunderea penală pentru atentarea la viața colaboratorului de poliție nu constituie infracțiune, semnele calificative ale faptei imputate se întrunesc în alte componente de infracțiuni în vigoare, care sunt mai blânde în favoarea persoanei puse sub învinuire.

Conform principiului retroactivității, legea mai blândă urmează a fi aplicată când este în favoarea inculpatului, chiar dacă acesta nu recunoaște vinovăția imputată.

A indicat apelantul că, la urmărirea penală au fost admise încălcări de procedură la acțiunile procesuale de recunoaștere a aparatului de fotografiat model „Skina”, pretins a fi sustras de la partea vătămată, nu au fost prezentate spre recunoaștere aparate de fotografiat de același model, în număr mai mare de 3, iar proveniența aparatului și dreptul de proprietate nu a fost probat prin careva documente.

A mai specificat că, foarfecele ridicat de la domiciliul lui Angela Dîmco, asupra cărora expertiza criminalistică a conchis că cu acestea poate fi tăiat fierul, nu indică la careva particule din metalul instalat la fereastra magazinului unde se pretinde că a avut loc crima. Nu există nici o legătură cauzală dintre foarfecele ridicat și locul infracțiunii, respectiv și legătura cu inculpatul.

Prima instanță a concluzionat că vinovăția lui Oleg Andrabura se dovedește prin actele procesuale enumerate însă nici una din ele nu a fost apreciată și coordonată în vederea stabilirii legăturii cauzale cu acuzarea adusă.

Unele acte procesuale, cum ar fi procesul-verbal de recunoaștere a obiectelor, la care apărarea a pretins că sunt dobândite cu încălcarea normelor de procedură, reieșind din cerințele art. 251 Cod de procedură penală, sunt nule și nu pot fi puse la baza sentinței judecătorești, iar potrivit art. 94 Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe.

La fel, prima instanță a apreciat eronat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este o metodă de a se eschiva de la răspunderea penală, or, potrivit legii, recunoașterea sau nerecunoașterea vinovăției nu este o obligație ci o metodă de apărare, nu inculpatul este obligat să dovedească nevinovăția sa, ci acuzatorul

de stat este obligat să dovedească vinovăția acestuia prin probe legale.

Mai mult, prima instanță nu a dat apreciere probelor acuzatorului de stat și nici probelor apărării, la baza sentinței fiind puse procesul-verbal de reconstituire a faptei cu participarea lui Vladimir Vlasov, care fiind audiat în ședința de judecată ca martor a negat justetea lui, fiind dobândit prin presiune și influență fizică și psihică, iar referitor la afirmațiile martorului, procurorul nu a executat nici un control și nu a emis ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale pe faptul de tortură, încălcând cerințele protocolului de la Istanbul.

Apelantul a invocat că, în prima instanță a avut loc examinarea și aprecierea superficială a probelor cauzei penale, aplicarea eronată a legii procesuale penale, cât și a legii materiale, instanța dispunând condamnarea și pedepsirea persoanei conform legii care în momentul judecării cauzei este abrogată, iar fapta pentru care persoana se supune răspunderii penale nu mai constituie infracțiune.

Prima instanță nu a dat apreciere ordonanțelor Procuraturii mun. Bălți privind începerea urmăririi penale și suspendarea urmăririi penale pe faptul procurării, păstrării ilegale a armei de foc și anume a pistolului din care a fost omorâtă victima Viorel Cantemir, din care rezultă că până la data producerii faptei, acest pistol se afla în proprietatea și folosința altei persoane - Adrian Nichifor, arma fiind ridicată de la acesta cu mult timp după săvârșirea infracțiunii de care este acuzat Oleg Andrabura, însă, proba de bază care indică la autorul infracțiunii este lăsată în umbră de judecată, nu este apreciată, nu este prezentă la cauza penală și i se refuză apărării administrarea acestei probe din altă cauză penală, concluzionând că este secretul anchetei din acel dosar penal, din care fapt rezultă că a fost încălcat principiul contradictorialității procesului penal, prevăzut de art. 6 din CțEDO;

- *inculpatul Oleg Andrabura*, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivare a invocat că, sentința primei instanțe este ilegală, neîntemeiată și emisă în contradicție cu normele naționale și internaționale penale în vigoare, fiind bazată pe presupuneri, întrucât toate probele acumulate nu coroborează între ele și nu demonstrează vinovăția inculpatului în faptele incriminate.

A considerat apelantul incorectă referirea primei instanțe la probele acuzării, inclusiv și la sentința în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, pe când trimiterea instanței la această probă semnifică că inculpatul a fost condamnat în baza unei alte sentințe, fapt ce constituie o încălcare a legii.

A susținut că, martorii nu au indicat asupra lui Oleg Andrabura ca fiind persoana care a săvârșit infracțiunile în cauză.

În legătură cu descoperirea probei, pistolul model „Baikal 442” nu au fost întreprinse acțiunile procesuale în vederea descoperirii persoanelor vinovate de săvârșirea infracțiunilor.

Prima instanță nu a ținut cont de declarațiile lui Vladimir Vlasov, care a relatat în ședința de judecată că declarațiile depuse de către acesta în cadrul cercetării judecătorești au fost dobândite prin influența fizică și psihică.

A susținut că, de către acuzare nu au fost prezentate probe, iar de către instanța de judecată nu a fost confirmată participarea lui Oleg Andrabura la săvârșirea faptelor infracționale, or, probele administrate demonstrează doar faptul,

că infracțiunea a avut loc, însă nu demonstrează că a fost săvârșită de către inculpat, ultimul neavând nimic comun cu obiectele ridicate de la alte persoane, pe când în domiciliul său în cadrul percheziției efectuate nu au fost depistate oarecare obiecte care ar avea legătură cu infracțiunea incriminată.

A susținut apelantul că, în cadrul procesului, cât și la emiterea sentinței a fost încălcată prezumția nevinovăției, principiul contradictorialității în procesul penal, independența și imparțialitatea instanței de judecată.

Subsidiar a menționat că, prima instanță a apreciat probele cu derogare de la prevederile art. art. 27, 101 Cod de procedură penală.

11. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței.

Pentru pronunțarea hotărârii, instanța de apel a constatat că, prima instanță judecând cauza penală în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate, precum și privitor la încadrarea acțiunilor inculpatului Oleg Andrabura în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961).

În urma verificării probatoriului, instanța de apel a conchis că, probele puse la baza sentinței de condamnare corespund cerințelor legale, prin prisma acestora instanța de judecată a apreciat obiectiv aspectele de fapt și de drept ale cauzei, totodată fiind combătute argumentele invocate de apărare în cererile de apel formulate cu privire la neparticiparea inculpatului Oleg Andrabura la săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Respingând apelurile instanța a stabilit că, faptele incriminate inculpatului Oleg Andrabura și-au găsit confirmare prin prisma probelor prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, care coroborează între ele, fără a crea dubii referitor la faptul, că circumstanțele descrise în rechizitoriu și reținute de către prima instanță în sarcina inculpatului au avut loc, iar argumentele apărării în susținerea nevinovăției inculpatului, poartă caracter declarativ și sunt invocate cu scopul de a evita răspunderea penală pentru faptele săvârșite.

Instanța de apel a reținut că, Oleg Andrabura nu a putut explica care a fost necesitatea vizitării Angelei Dîmco la o oră atât de târzie - 04.00, pe când Angela Dîmco a indicat că, vizita la 25 noiembrie 2001 a lui Vladimir Vlasov, Artiom Vlasov și Oleg Andrabura a fost pe neașteptate.

La fel, nu s-a făcut nici o invocare privitor la faptul cu ce scop Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov ar fi dorit să-l calomnieze pe Oleg Andrabura, indicând că acesta a fost cu ei în momentul săvârșirii infracțiunilor.

În confirmarea vinovăției lui Oleg Andrabura, instanța de apel a reținut declarațiile lui Vladimir Vlasov depuse în calitate de învinuit pe cazul penal dat, însă care a fost disjunsă în procedură separată, potrivit căroră, la solicitarea sa, atât fiul lui, Artiom Vlasov, cât și Oleg Andrabura și-au dat acordul de a săvârși împreună cu el fapte ilegale în vederea sustragerii bunurilor aflate în încăperea SRL „Bălțanca-95”, situată pe adresa str. V. Alecsandri 1, mun. Bălți.

Mai mult, Vladimir Vlasov a redat amănunțit cum toți trei au săvârșit infracțiunile imputate.

În cadrul verificării și concretizării declarațiilor învinutului Vladimir Vlasov la locul săvârșirii infracțiunii, în prezența apărătorului Ghenadie Pascari, acesta a confirmat cele relatate în cadrul audierii sale în calitate de învinuit și a concretizat că între ei, adică între Vladimir Vlasov, Artiom Vlasov și Oleg Andrabura a existat înțelegerea prealabilă cu privire la săvârșirea infracțiunii, iar la locul faptei au ajuns cu automobilul care aparținea lui Oleg Andrabura.

Fiind audiat la 10 aprilie 2002 în calitate de învinuit pe cauza care a fost disjunsă într-o procedură separată, Artiom Vlasov a depus declarații analogice cu cele ale lui Vladimir Vlasov, explicând că tatăl său, Vladimir Vlasov timp de o săptămână îl convingea pe el și pe Oleg Andrabura de a săvârși fapta infracțională.

Discuțiile în acest sens tatăl său le ducea atât cu fiecare aparte, cât și când erau cu toții împreună.

Instanța de apel a reținut în acest sens și procesul-verbal de percheziție, din 27 noiembrie 2001, efectuată la domiciliul Angelei Dîmco, în cadrul căreia au fost depistate obiectele aduse de către Vladimir Vlasov, Artiom Vlasov și Oleg Andrabura în noaptea de 25 noiembrie 2001 și anume: aparatul de fotografiat model „Skina” și foarfecele de tăiat metal, copia proceselor-verbale de recunoaștere a obiectelor, conform cărora de către Vasile Dolința și fiul lui, a fost recunoscut aparatul de fotografiat model „Skina” și husa de la acest aparat, care au fost sustrate din încăperea SRL „Bălțanca-95” și aduse de către Vladimir Vlasov, Artiom Vlasov și Oleg Andrabura în apartamentul Angelei Dîmco, unde ulterior au fost depistate în procesul efectuării percheziției.

Astfel, instanța de apel a conchis, că probele nominalizate demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate, fiindcă acestea coroborează cu restul probelor prezentate de partea acuzării în cadrul procesului și care întemeiat au fost puse la baza sentinței de condamnare de către prima instanță.

Instanța de apel a respins argumentele apărării referitor la faptul că, prima instanță neîntemeiat a pus la baza sentinței și a dat apreciere declarațiilor lui Vladimir Vlasov în cadrul audierii acestuia în calitate de învinuit pe cazul penal privind săvârșirea faptelor, pentru care este învinuit și Oleg Andrabura, deoarece declarațiile acestora nu cad sub incidența art. 94 Cod de procedură penală, iar potrivit art. 101 Cod de procedură penală, au fost apreciate în sensul admisibilității sau respingerii, sub aspectul puterii de a confirma sau infirma existența faptei infracționale, cât și a vinovăției persoanei căreia îi este incriminată săvârșirea acestei fapte.

Astfel, în cauza supusă examinării prima instanță întemeiat a apreciat declarațiile depuse de către Vladimir Vlasov în calitate de învinuit, ca fiind declarații care în coroborare cu alte probe demonstrează vinovăția lui Oleg Andrabura în săvârșirea infracțiunilor imputate acestuia.

La fel, instanța de apel a menționat că, toate probele acumulate pe caz corespund cerințelor stipulate de legislator în Capitolul IV „Probele și mijloacele de probă” a Părții generale din Codul de procedură penală.

Referitor la argumentul apărării prin care se susține că, prin procesele-verbale de cercetare la fața locului, de percheziție și de examinare a

obiectelor nu se demonstrează implicarea nemijlocită a inculpatului în faptele incriminate și aceste procese-verbale nu servesc la constatarea vinovăției inculpatului, instanța de apel a menționat că, sentința de condamnare a lui Oleg Andrabura nu se bazează exclusiv pe procesele-verbale de cercetare la fața locului, de percheziție și de examinare a obiectelor, dar pe cumulul de probe prezentate de către acuzare.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul apărării precum că, foarfecele ridicate din domiciliul Angelei Dîmco nu are legătură cu inculpatul Oleg Andrabura, deoarece nu a fost stabilită legătura dintre acestea și faptul infracțiunii, or, respectivul foarfece a constituit obiectul folosit la săvârșirea infracțiunii, acest fapt fiind confirmat atât de Vladimir Vlasov, cât și de Artiom Vlasov, mai mult, potrivit raportului de expertiză criminalistică nr. 3640, 3641 din 11 decembrie 2001 (f.d.60, vol.I), capetele tăiate a vergelelor au fost tăiate cu un instrument de tipul cleștelui prezentat la cercetare sau a altor instrumente.

La fel, a fost respins și argumentul apărării referitor la pistolul model „Baikal 442”, fiindcă, pe caz au fost stabilite circumstanțele în care acest pistol a fost transmis lui Vladimir Vlasov și s-a stabilit cu certitudine, că anume din această armă a fost efectuată împușcătura, în urma căreia a survenit decesul părții vătămate, în acest sens s-a făcut referire la raportul de expertiză criminalistică nr. 3640, 3641 din 11 decembrie 2001 și raportul de constatare tehnico-criminalistică nr. 2633 din 22 octombrie 2003.

De asemenea, instanța de apel a specificat că, apărarea s-a axat exagerat pe articolele din „Ziarul de gardă” și ordonanța de începere a urmăririi penale din 05 mai 2011 (f.d.281, vol.II), pe faptul, precum că a săvârșit în perioada de timp septembrie 2001 - februarie 2002, procurarea, păstrarea și purtarea pistolului model „Baikal-442” cu nr. XAH 9869, care mai apoi la 17 octombrie 2003, a fost ridicat din sediul ÎI „Ludmila Nichifor” amplasată în mun. Chișinău, deoarece fără a fi emise hotărâri judecătorești definitive asupra acestor fapte, ele nu sunt constatate juridic, iar dubiile și presupunerile sunt invocate de apărare artificial și declarativ.

Instanța de apel a considerat lipsite de temei afirmațiile apelantului precum că, în cadrul procesului penal, inculpatului Oleg Andrabura i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, or, din actele cauzei rezultă, că inculpatul a avut acces la o instanță de judecată și posibilitatea de a fi audiat, cât și de asistența juridică care i-a fost acordată atât la urmărirea penală, cât și în prima instanță, nefiind lipsit de dreptul la apărare și de a ataca acțiunile și hotărârile organului de urmărire penală.

În ceea ce ține de actele judiciare emise în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, instanța de apel a menționat că, în privința acestora cauza a fost disjunsă și examinată separat, pe caz fiind pronunțată hotărâre definitivă și irevocabilă doar în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, iar procesul penal în privința lui Oleg Andrabura fiind în desfășurare, deoarece, a fost pronunțată sentința primei instanțe, la moment de către apărare este exercitată calea de atac apelul, în urma pronunțării deciziei instanței de apel părțile fiind în drept să parcurgă următoarea cale ordinară de atac - recursul.

Instanța de apel a reținut ca fiind corectă critica adusă de către apelant referitor la faptul, că prima instanță eronat a reținut, că Oleg Andrabura a săvârșit

faptele incriminate împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, nominalizând persoanele în privința cărora cauza a fost examinată separat, considerând că din partea descriptivă a sentinței urmează a fi exclusă sintagma „împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov”, înlocuind-o cu sintagma „împreună cu alte persoane, în privința cărora cauza s-a examinat separat”.

În această ordine de idei, instanța de apel a constatat că, cauza a fost examinată echitabil, nefiind încălcate prevederile art. 6 din CțEDO, iar referindu-se la practica CEDO, luând ca reper cauza Gafgen c. Germaniei din 01 iunie 2010, instanța de apel a considerat că, în această cauză ca probe decisive în săvârșirea infracțiunilor incriminate lui Oleg Andrabura au fost reținute nu numai declarațiile lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov în calitate de învinuiți, dar și cumulul de probe menționat în textul sentinței atacate, verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

La individualizarea pedepsei instanța de apel a reținut că, prima instanță constatând ca fiind dovedite faptele incriminate a stabilit inculpatului pedeapsă echitabilă sub formă de închisoare pe termen de 7 ani în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și 10 ani închisoare în baza art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, i-a aplicat pedeapsa definitivă 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Totodată instanța de apel a menționat că, prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului întemeiat a aplicat prevederile art. 10 Cod penal, fiind impusă necesitatea operării cu sancțiunile art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, care au fost în vigoare până la momentul introducerii modificărilor prin Legea nr. 119 din 23 mai 2013 „Pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002”, deoarece art. 121 alin. (2) Cod penal (redacția 1961), prevedea o sancțiune mai aspră și anume cu privațiune de libertate pe termen de la 10 la 25 de ani cu confiscarea averii.

La fel, instanța de apel a considerat corectă concluzia primei instanțe la stabilirea pedepsei inculpatului în baza art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), or, semnele calificative ale fetei imputate inculpatului, se întrunesc în componența infracțiunii prevăzută de legea nouă, plasată la art. 145 alin. (2) Cod penal, pedeapsa maximă a ambelor legi este detențiunea pe viață, însă, reieșind din faptul că limita minimă a pedepsei prevăzute de art. 145 alin. (2) Cod penal este de 15 ani închisoare, iar pedeapsa minimă prevăzută la sancțiunea art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), constituie 5 ani închisoare, în consecință, inculpatului, luând în considerație prevederile art. 10 Cod penal, i s-a aplicat legea mai blândă, adică, art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961).

12. Hotărârile pronunțate au fost contestate cu recurs de avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului și de inculpatul Oleg Andrabura, care au solicitat:

- *avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului*, în temeiul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivare a invocat că, acuzarea adusă lui Oleg Andrabura nu și-a găsit confirmare prin probele aduse de acuzatorul de stat, fapt ce denotă nevinovăția acestuia pe toate capetele de acuzare, or, probele existente în dosar, dovedesc

numai faptul existenței infracțiunilor și nu faptul participării la aceste infracțiuni a lui Oleg Andrabura.

Mai mult, probele prezentate în instanța de judecată confirmă inexistența faptelor imputate, învinuirea bazându-se pe sentința Tribunalului Bălți din 10 decembrie 2002, prin care au fost condamnați Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, unde ca coparticipant este indicat Oleg Andrabura.

Recurentul menționează că, la emiterea sentinței în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, au fost încălcate principiile de bază a procesului penal - accesul la justiție a lui Oleg Andrabura, deoarece instanța s-a expus în privința vinovăției ultimului cu încălcarea prezumției nevinovăției stabilite de art. 6 din CțEDO, încălcându-i dreptul la apărare, inculpatului nefiindu-i eliberată copia sentinței la momentul pronunțării și acesta nefiind parte la cauza dată nu a avut posibilitatea de a o contesta.

Totodată, în prezentul proces de judecată au fost stabilite circumstanțe esențiale privind făptuitorul real al crimei date, în „Ziarul de gardă”, care a fost prezentat de apărare și la care a făcut trimitere martorul Vladimir Vlasov și anume articolul în care se face trimitere la materialele de anchetă desfășurată, conform cărora se constată că la persoana reținută, Adrian Nichifor, a fost depistat pistolul din care a fost omorât polițistul Viorel Cantemir, considerând că declarațiile lui Vladimir Vlasov se confirmă nu pur și simplu printr-un articol din ziar, dar și prin ordonanța de suspendare a urmăririi penale.

Apărarea specifică că, nu există un probatoriu legal în vederea stabilirii vinovăției lui Oleg Andrabura în cele incriminate, or, declarațiile succesului părții vătămate, Ecaterina Cantemir, a reprezentantului părții vătămate SA „Bălțanca-95”, Vasile Dolință, precum și a martorilor Maria Dreapac, Maria Pulbere, Natalia Ciorbă, Ion Urechean, Lilia Dolgaia, Nicolai Dubceac-Muller, Victor Antonov, Vladimir Teredeneac, Vasile Prisacari, Iurii Bodnari, Ion Urechean, Svetlana Iațenco-Slobodean, Angela Dîmco și Vasile Prisăcari, prezintă informații referitor la infracțiunea săvârșită în noaptea din 25 noiembrie 2001 și la chemările efectuate, însă nu sunt utile și nu aduc informații esențiale referitor la faptele incriminate nemijlocit lui Oleg Andrabura, astfel, nu servesc la stabilirea vinovăției inculpatului, deoarece nici unul dintre aceștia nu s-au referit anume la Oleg Andrabura ca la persoană care a participat la săvârșirea faptelor incriminate și nici nu l-a identificat ca făptuitor.

Declarațiile martorilor acuzării referitor la faptul că au văzut 2-3 persoane care spărgeau ușa și care au fugit, în opinia apărătorului nu pot servi ca probe complete și fără echivoc referitor la constatarea vinei lui Oleg Andrabura în faptele incriminate.

Totodată nu este clară nici situația cu verificarea de 2 ori de către echipele comisariatului de poliție a locului faptei, nefiind depistat nimic, deși au avut loc chemări conform declarațiilor martorilor.

Prin declarațiile martorului Svetlana Iațenco-Slobodean, apărarea pretinde că aceasta a declarat că a participat la acțiunea procesuală de reconstituire a faptei la fața locului cu participarea învinuitului Vladimir Vlasov, declarațiile ultimei confirmă însăși petrecerea acțiunilor procesuale date, dar nu demonstrează faptul că Oleg Andrabura, personal a săvârșit faptele incriminate.

Prin raportul de expertiză nr. 401 din 25 noiembrie 2001, au fost stabilite leziunile corporale și gravitatea lor, însă nu se determină o concluzie clară că anume Oleg Andrabura a cauzat aceste leziuni părții vătămate.

La fel, raportul de expertiză nr. 516 din 21 februarie 2002 nu demonstrează clar și direct, că anume Oleg Andrabura a tăiat cu cleștele gratiile, chiar prin raport fiind indicat că capetele verigilor au fost tăiate cu un instrument de tipul cleștelui prezentat la cercetare sau a altor instrumente.

Susține recurentul că, nu pot fi luate în considerație ca probe declarațiile conținute în procesul-verbal de audiere a învinutului Vladimir Vlasov, citite în ședința judiciară, deoarece în cauză, ultimul a dat declarații având statut de martor și declarațiile date de el în calitate de învinuit nu pot avea valoare probantă, în afară de aceasta, declarațiile în calitate de învinuit au fost depuse în lipsa apărătorului, astfel fiind inadmisibile sau nule conform art. 251 Cod de procedură penală și nu pot fi puse la baza sentinței.

Consideră recurentul că, este fără valoare probantă și nu poate servi ca probă în acuzarea lui Oleg Andrabura procesul-verbal de reconstituire a faptei la fața locului cu participarea învinutului Vladimir Vlasov, care prezintă o copie slab vizibilă, acest document a fost efectuat cu participarea lui Vladimir Vlasov și nu a lui Oleg Andrabura, actele întocmite de organul de urmărire penală cu participarea acestuia, constituie o metodă de apărare a poziției sale, dar nu de acuzare a lui Oleg Andrabura.

Nu poate servi ca probă în acuzarea lui Oleg Andrabura sentința irevocabilă a Tribunalului Bălți din 10 decembrie 2002, prin care a fost condamnat Vladimir Vlasov, deoarece prin aceasta nu se demonstrează vina nemijlocită a lui Oleg Andrabura în faptele incriminate, iar actul dat a fost pronunțat în lipsa lui Oleg Andrabura, care nu a avut acces la justiție și nici posibilitatea de a contesta, nefiind parte la procesul penal dat. Mai mult, prin sentința dată s-a stabilit că Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, împreună cu Oleg Andrabura, care este anunțat în căutare și cauza în privința căruia a fost disjunsă, au săvârșit faptele incriminate, deși, referitor la Oleg Andrabura nu a fost judecată la acel moment cauza și această sentință de condamnare nu poate avea valoare probantă dinainte stabilită.

Indică recurentul că, instanței a fost prezentată pentru cercetare ordonanța de începere a urmăririi penale din 05 mai 2011, prin care s-a dispus începerea urmăririi penale, iar la demersul apărării, instanței de judecată i-a fost prezentată copia ordonanței de suspendare a urmăririi penale în cauza dată, din care rezultă că conform prevederilor art. 290 alin. (1) Cod penal, pe faptul procurării, păstrării și purtării pistolului model „Baikal 442” cu nr. XAH 9869, cu constatarea că în perioada de timp septembrie 2001 - februarie 2002, Gheorghe Scafaru a procurat, păstrat și purtat pistolul model „Baical 442” cu nr. XAH 9869, care a fost ridicat de către colaboratorii de poliție din cadrul MAI din sediul ÎI „Ludmila Nichifor”, amplasată pe adresa str. Alba Iulia 75, mun. Chișinău.

În ordonanța de suspendare a urmăririi penale în privința lui Adrian Nichifor se face trimitere la expertiza balistică, anexată de inculpat la etapa cercetării judecătorești, din care rezultă că pistolul în cauză i-a fost eliberat lui Viorel Cantemir la 30 noiembrie 2001, care a fost ridicat de la magazinul ÎI „Ludmila Nichifor” la 17 octombrie 2003, mun. Chișinău, iar cartușul extras din cadavrul lui

Viorel Cantemir la 26 noiembrie 2001, a fost tras din pistolul indicat.

Specifică recurentul că, raportul de expertiză și ordonanța de pornire a urmăririi penale denotă că, infracțiunea pe cazul lui Adrian Nichifor nu a fost descoperită, dar circumstanța constatată că cartușul extras din cadavrul victimei Viorel Cantemir a fost tras din pistolul care a fost ridicat de la Adrian Nichifor, care îl deținea cu drept de proprietate până la săvârșirea infracțiunii de omor a lui Viorel Cantemir, denotă despre un alibi total, referitor la cine putea să efectueze împușcături din acest pistol, la cine se afla pistolul și cine l-a omorât pe Viorel Cantemir.

Deși, în ordonanța de învinuire adusă lui Oleg Andrabura se indică că arma de foc din care a fost împușcat polițistul Viorel Cantemir nu a fost identificată de către organul de urmărire penală, totodată prin raportul de expertiză criminalistică nr. 3640, 3641 din 11 decembrie 2001, se concluzionează că glonte extras la 26 noiembrie 2001 din corpul lui Viorel Cantemir s-a produs prin împușcare din pistolul model „Baikal 442”.

La fel, menționează recurentul că, persistă dubii referitor la învinuirea adusă lui Oleg Andrabura, deoarece pistolului model „Baikal 442” cu nr. XAH 9869, din care a fost împușcat Viorel Cantemir în noaptea din 25 noiembrie 2001, a fost achiziționat de către Adrian Nichifor de la ÎS „Cartuș” la 25 octombrie 2001 și asupra căruia deținea permis de port armă eliberat la 30 octombrie 2001.

Recurentul a mai invocat că, ținând cont de concluzia din raportul de expertiză, în învinuire se indică că, nu a fost identificată arma din care a fost împușcat Viorel Cantemir, din moment ce concluzia expertului descrie arma din care s-a împușcat, iar prin sentința irevocabilă de condamnare a lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov se indică, că Viorel Cantemir a fost împușcat din pistolul model „Baikal” și pistolul dat a fost aruncat în râu, însă, conform înscrisurilor prezentate, pistolul este deținut legal de altă persoană și a fost achiziționat până la producerea împușcării în polițistul Viorel Cantemir.

Indică că, versiunea inculpatului prin care a menționat că, s-a întâlnit cu Vladimir Vlasov aproximativ la ora 04.05 dimineața lângă scara casei unde locuia sora lui, Angela Vlasov, și că nu are atribuție la cele întâmplate la 25 noiembrie 2001, nu a fost combătută de acuzare, or, sarcina probațiunii în acuzare se pune în seama acuzării, iar probele propuse de procuror nu dovedesc incontestabil, că Oleg Andrabura a săvârșit fapta incriminată.

Probele prezentate de acuzare, prin examinarea lor în ansamblu, nu prezintă o situație clară și fără de dubii a circumstanțelor de fapt, ceea ce indică asupra necesității de achitare a inculpatului în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, cu respingerea acțiunii depusă de Ecaterina Cantemir privind recuperarea prejudiciului moral.

Pretinde recurentul că, art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), nu mai sunt în vigoare, deoarece odată cu adoptarea Codului penal din 2003, răspunderea penală pentru atentarea la viața colaboratorului de poliție nu constituie infracțiune, semnele calificative ale faptei imputate se întrunesc în alte componente de infracțiuni în vigoare, care sunt mai blânde în favoarea persoanei puse sub învinuire.

Conform principiului retroactivității, legea mai blândă urmează a fi aplicată

când este în favoarea inculpatului, chiar dacă acesta nu recunoaște vinovăția imputată.

A indicat apărarea că, la urmărirea penală au fost admise încălcări de procedură la acțiunile procesuale de recunoaștere a aparatului de fotografiat model „Skina”, pretins a fi sustras de la partea vătămată, nu au fost prezentate spre recunoaștere aparate de fotografiat de același model, în număr mai mare de 3, iar proveniența aparatului și dreptul de proprietate nu a fost probată prin careva documente.

A mai specificat că, foarfecele ridicat de la domiciliul lui Angela Dîmco, asupra cărora expertiza criminalistică a conchis că cu acestea poate fi tăiat fierul, nu indică la careva particule din metalul instalat la fereastra magazinului unde se pretinde că a avut loc crima. Nu există nici o legătură causală dintre foarfecele ridicat, locul infracțiunii și inculpat.

Unele acte procesuale, cum ar fi procesul-verbal de recunoaștere a obiectelor, la care apărarea a pretins că sunt dobândite cu încălcarea normelor de procedură, reieșind din cerințele art. 251 Cod de procedură penală, sunt nule și nu pot fi puse la baza sentinței judecătorești, iar potrivit art. 94 Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe.

La fel, prima instanță a apreciat eronat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este o metodă de a se eschiva de la răspunderea penală, or, potrivit legii, recunoașterea sau nerecunoașterea vinovăției nu este o obligație ci o metodă de apărare, nu inculpatul este obligat să dovedească nevinovăția sa, ci acuzatorul de stat este obligat să dovedească vinovăția acestuia prin probe legale.

Mai mult, prima instanță nu a dat nici o apreciere probelor acuzatorului de stat și nici probelor apărării, la baza sentinței fiind puse procesul-verbal de reconstituire a faptei cu participarea lui Vladimir Vlasov, care fiind audiat în ședința de judecată ca martor a negat justetea lui, fiind dobândit prin presiune și influență fizică și psihică, iar referitor la afirmațiile martorului, procurorul nu a executat nici un control și nu a emis nici o ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale pe faptul de tortură, încălcând cerințele protocolului de la Istanbul.

Invocă recurentul că, în prima instanță a avut loc examinarea și aprecierea superficială a probelor cauzei penale, aplicarea eronată a legii procesuale penale, cât și a legii materiale, instanța dispunând condamnarea și pedepsirea persoanei conform legii care în momentul judecării cauzei este abrogată, iar fapta pentru care persoana se supune răspunderii penale nu mai constituie infracțiune.

Prima instanță nu a dat apreciere ordonanțelor Procuraturii mun. Bălți privind începerea urmăririi penale și suspendarea urmăririi penale pe faptul procurării, păstrării ilegale a armei de foc și anume a pistolului din care a fost omorâtă victima Viorel Cantemir, din care rezultă că până la data producerii faptei, acest pistol se afla în proprietatea și folosința altei persoane - Adrian Nichifor, arma fiind ridicată de la acesta cu mult timp după săvârșirea infracțiunii de care este acuzat Oleg Andrabura, însă, proba de bază care indică la autorul infracțiunii nu este apreciată, nu este prezentă la cauza penală și i se refuză apărării administrarea acestei probe din altă cauză penală, concluzionând că este secretul anchetei din acel dosar penal, din care fapt rezultă că a fost încălcat principiul contradictorialității procesului penal, prevăzut de art. 6 din CțEDO.

Susține recurentul că, instanța de apel a indicat că actele procesuale indicate de acuzatorul de stat nu demonstrează direct la implicarea lui Oleg Andrabura la săvârșirea infracțiunii, însă constată că alte probe denotă despre vinovăția acestuia, cum ar fi: procesul-verbal de recunoaștere a aparatului de fotografiat model „Skina”, ridicat din domiciliul Angelei Dîmco, dar nu indică ce legătură are domiciliul ultimei cu inculpatul, mai mult, că procedura de recunoaștere a aparatului de fotografiat a fost grav încălcată, actul procesual fiind lovit de nulitate, nu poate fi pus la baza acuzării, iar instanța de apel nu dă răspuns la dubiile înaintate de apărare conform art. 251 Cod de procedură penală, aparatul de fotografiat nefiind identificat ca proprietate de SRL „Bălțanca-95”, nu are numere de inventariere, nu s-a constatat prin acte dreptul de proprietate - posesie, administrare, dispoziție; actul de expertiză criminalistică din 11 decembrie 2001, conform căruia cu asemenea foarfece putea fi tăiat grațiile de la fereastră, dar nu indică direct că anume cu acest foarfece a fost tăiate grațiile de fier, ce legătură poate avea orice alt foarfece ridicate de la alte domiciliu, care la fel pot tăia fierul; actele de expertiză privind glonte extras din cadavrul lui Viorel Cantemir și pistolul model „Baikal 442” din 11 decembrie 2001 și 22 octombrie 2003, care aparține ÎI „Ludmila Nichifor” din mun. Chișinău, instanța de apel le-a apreciat ca fiind dubii declarative, deoarece în privința acestora nu au fost emise hotărâri judecătorești prin care acest fapt ar fi constatat.

Instanța de apel a concluzionat că sentința primei instanțe nu este obiect de examinare și că criticele apărării sunt fondate, considerând că sintagma din sentința emisă în privința lui Oleg Andrabura „... împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, urmează a fi exclusă”, incluzând fraza „...cu alte persoane”, în același timp menționând că acesta nu este temei de casare a sentinței.

Astfel consideră recurentul că, decizia instanței de apel la acest capitol este contradictorie, or, nu poate instanța să constate că este ilegală acuzarea lui Oleg Andrabura de învinuire în coparticipare cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, în același timp sentința să nu fie casată dar menținută ca fiind legală.

Argumentul invocat în apel, prin care se susține că, probele acumulate la judecarea cauzei (martori, înscrisurile) au fost doar menționate, dar neapreciate, a rămas nesoluționată și insuficient motivată, iar instanța de apel a conchis că instanța de apel nu poate da o nouă apreciere probelor reținute de prima instanță, concluzie care este vădit nefondată și contrară cerințelor art. 414 alin. (4) Cod de procedură penală.

Privitor aplicării cerințelor art. 10 Cod penal, apărarea a invocat că în cazul lui Oleg Andrabura normele în baza cărora este învinuit au fost abrogate odată cu aprobarea noului Cod penal și acesta nu poate fi pus în acuzație conform normelor penale neexistente, fiindcă pedeapsa penală se stabilește în limitele sancțiunilor prevăzute în normele existente la momentul săvârșirii faptei.

Prima instanță incorect a apreciat regimul penitenciarului, fapt care a înrăutățit situația inculpatului și a încălcat grav drepturile acestuia la aplicarea art. 91 alin. (4) lit. b) Cod penal, privind liberarea de pedeapsă înainte de termen cu executare efectivă de 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit pentru infracțiunea gravă, atunci când pentru infracțiunile deosebit de grave și excepțional de grave executarea efectivă constituie 3/4.

La momentul dat inculpatul a executat mai mult de 2/3 din pedeapsa stabilită, deci chiar și în cazul respingerii apelului ultimul ar putea beneficia de dreptul stabilit în art. 91 alin. (4) lit. b) Cod penal, ori încălcarea principiului neretroactivității legii în această latură a fost încălcat de prima instanță, neînălțurat de instanța de apel, fapt ce a dus la lezarea drepturilor fundamentale ale ultimului.

Mai invocă recurentul că, acuzarea adusă lui Oleg Andrabura precum că acesta a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961) în coparticipare simplă cu Artiom Vlasov și Vladimir Vlasov decade, deoarece, prin sentința Tribunalului Bălți din octombrie 2002 Artiom Vlasov a fost achitat pe capătul de acuzare conform art. 206¹ Cod penal (redacția 1961) din motiv că procurorul a renunțat la învinuire.

Astfel, constatarea unei vinovății în coparticipare simplă cu altă persoană, atunci când coparticipantul a fost achitat din motivul excesului de autor din partea lui Vladimir Vlasov, duce la aceeași soluție de achitare ca și în privința coparticipantului Artiom Vlasov;

- **inculpatul Oleg Andrabura** (2 recursuri), casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare din motiv că faptele nu au fost săvârșite de inculpat.

În motivarea recursurilor a invocat că, instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că pistolul model „Baikal 442” cu care a fost omorât Viorel Cantemir, a fost procurat de către Adrian Nichifor la 25 octombrie 2001 și se afla la acesta la momentul săvârșirii infracțiunii.

Nici unul din martorii acuzării nu menționează că anume inculpatul a săvârșit infracțiunile incriminate, iar Vladimir Vlasov a declarat în cadrul ședinței de judecată că a depus mărturii împotriva lui Oleg Andrabura din motiv că a fost supus presiunilor fizice și psihice.

Procese-verbale de cercetare la fața locului și de percheziție, rapoartele de expertiză și declarațiile martorilor confirmă faptul săvârșirii infracțiunilor, dar nu confirmă faptul că aceste infracțiuni au fost săvârșite de către inculpat.

13. Asupra recursului declarat de avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului, a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestuia, menționând că circumstanțele invocate de autorul recursului nu își găsesc confirmare în speța dată, or, starea de fapt reținută și de drept apreciată de instanța de judecată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii.

Concluzia instanței de judecată privind vinovăția și încadrarea juridică a acțiunilor lui Oleg Andrabura în baza infracțiunilor incriminate, este corectă și întemeiată.

14. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi respinse, ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură

penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Colegiul penal lărgit reține că avocatul Angela Procopciuc, invocă temeiul pentru recurs stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, iar reieșind din conținutul recursurilor declarate de inculpat, se atestă că acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, criticele recurenților se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat dispunând condamnarea acestuia în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), deoarece faptele incriminate nu au fost săvârșite de inculpat.

Verificând alegațiile recurenților, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelurilor și menținerea sentinței a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În susținerea concluziei formulate, Colegiul penal lărgit se expune în felul următor.

În primul rând, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că la această etapă, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului în baza faptelor imputate prin rechizitoriu.

Respectiv, cu referire la situația de fapt relatată de recurenți în cererile de recurs, care în opinia acestora denotă neparticiparea inculpatului la săvârșirea faptelor incriminate prin rechizitoriu, Colegiul penal lărgit stabilește, că judecând apelurile, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al

pertinenței, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961).

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Pe lângă aceasta, recursul dat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 12. din prezenta decizie, care nici nu conțin referire la concrete erori de drept și clar definite, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune partea apărării este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Este de observat că motivele invocate în recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 11 din decizie), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CEDO (hotărârea CEDO Bujnița c. Moldovei), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Mai mult, Colegiul menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că prima instanță, analizând probele administrate corect a stabilit și a reținut în sarcina lui Oleg Andrabura încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961).

În același context, Colegiul largit menționează că, deși art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale obligă

instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, totodată Curtea Europeană a clarificat că acest lucru nu impune formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (hotărârea CEDO Van de Hurk c. Olandei).

Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte (hotărârea CEDO Hiro Balani c. Spaniei).

Din atare considerente, instanța de recurs opinează că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apeluri și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată.

Referitor la alegațiile avocatului prin care se indică că, nu pot fi luate în considerație ca probe declarațiile conținute în procesul-verbal de audiere a învinuitului Vladimir Vlasov, citite în ședința judiciară, deoarece au fost depuse în lipsa apărătorului, astfel fiind inadmisibile sau nule conform art. 251 Cod de procedură penală și nu pot fi puse la baza sentinței, Colegiul ține să menționeze că la audierea învinuitului Vladimir Vlasov acesta a fost asistat de avocatul Ghenadie Pascari, fapt confirmat prin indicarea acestuia în procesul-verbal de audiere a învinuitului din 11 aprilie 2002 (f.d.160-166 vol.I).

Colegiul penal ține să menționeze că argumentul avocatului prin care se susține că, este fără valoare probantă și nu poate servi ca probă în acuzarea lui Oleg Andrabura procesul-verbal de reconstituire a faptei la fața locului cu participarea învinuitului Vladimir Vlasov, dar nu a lui Oleg Andrabura, fiindcă astfel de proces-verbal nu a fost reținut în confirmarea vinovăției lui Oleg Andrabura de către instanțele de fond, acestea au reținut ca probă și au pus la baza hotărârilor procesul-verbal de concretizare a declarațiilor învinuitului Vladimir Vlasov la locul săvârșirii infracțiunii, acțiuni procesuale care sunt reglementate de norme diferite (art. art. 114, 122 Cod de procedură penală).

Colegiul lărgit respinge ca neîntemeiat argumentul invocat în recurs de avocatul Angela Procopciuc, prin care se susține că, nu poate servi ca probă în acuzarea lui Oleg Andrabura sentința irevocabilă a Tribunalului Bălți din 10 decembrie 2002, prin care a fost condamnat Vladimir Vlasov, deși, referitor la Oleg Andrabura nu a fost judecată la acel moment cauza și această sentință de condamnare nu poate avea valoare probantă dinainte stabilită referitor la Oleg Andrabura, or, nici o probă nu are putere juridică dinainte stabilită, iar instanțele de fond au verificat probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, potrivit art. art. 100 alin. (4), 101, 414 Cod de procedură penală.

Referitor la argumentele avocatului privind faptul că, la urmărirea penală au fost admise încălcări de procedură, Colegiul penal, menționează că, potrivit art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală prevede că, încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Însă, potrivit procesului-verbal de prezentare a materialelor dosarului din 29 iunie 2009, rezultă că atât inculpatul cât și avocatul acestuia, au luat cunoștință

cu materialele cauzei penale, iar obiecții asupra acestora nu au înaintat (f.d.268 vol.I).

Mai mult, art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

De către instanța de recurs este apreciat ca fiind neîntemeiat argumentul avocatului privind faptul că, prima instanță a apreciat eronat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este o metodă de a se eschiva de la răspunderea penală, fiindcă, potrivit legii, recunoașterea sau nerecunoașterea vinovăției nu este o obligație ci o metodă de apărare, nu inculpatul este obligat să dovedească nevinovăția sa, ci acuzatorul de stat este obligat să dovedească vinovăția acestuia prin probe legale, deoarece în baza probelor administrate și prezentate de procuror instanța a stabilit vinovăția inculpatului în faptele incriminate prin rechizitoriu, în cazul dat, corect fiind reținut că inculpatul folosește metoda de apărare întru evitarea răspunderii penale.

Colegiul penal respinge ca neîntemeiat argumentul avocatului Angela Procopciuc referitor la încadrarea incorectă a acțiunilor inculpatului fără a ține cont de prevederile art. 10 Cod penal și a regimului penitenciarului în care inculpatul urmează să execute pedeapsa, deoarece instanța de apel corect a reținut încadrarea juridică a primei instanțe în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), indicând că, s-a impus necesitatea operării cu sancțiunile art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, care au fost în vigoare până la momentul introducerii modificărilor prin Legea nr. 119 din 23 mai 2013 „Pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002” și prevedeau pedeapsa închisorii de la 7 la 12 ani, deoarece art. 121 alin. (2) Cod penal (redacția 1961), prevedea o sancțiune mai aspră și anume cu privațiune de libertate pe un termen de la 10 la 25 de ani cu confiscarea averii.

La fel, instanța de apel corect a reținut concluzia primei instanțe la stabilirea pedepsei inculpatului în baza art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), or, semnele calificative ale faptei imputate inculpatului, se întrunesc în componența infracțiunii prevăzută de legea nouă, plasată la art. 145 alin. (2) Cod penal, însă pedeapsa maximă a ambelor legi este detențiunea pe viață, dar, reieșind din faptul că limita minimă a pedepsei prevăzute de art. 145 alin. (2) Cod penal, este de 15 ani închisoare, iar pedeapsa minimă prevăzută la sancțiunea art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), constituie 5 ani închisoare, inculpatului, luând în considerație prevederile art. 10 Cod penal, i s-a aplicat legea mai blândă, adică, art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961).

Referitor la argumentul avocatului privind faptul că, acuzarea adusă lui Oleg Andrabura precum că acesta a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961) în coparticipare simplă cu Artiom Vlasov și Vladimir Vlasov decade, deoarece, prin sentința Tribunalului Bălți din octombrie 2002 Artiom Vlasov a fost achitat pe capătul de acuzare conform art. 206¹ Cod penal (redacția 1961) din motiv că procurorul a renunțat la învinuire, iar constatarea unei vinovății în coparticipare simplă cu altă persoană, atunci când coparticipantul a fost achitat din motivul excesului de autor din partea lui Vladimir Vlasov, duce la

aceeași soluție de achitare ca și în privința coparticipantului Artiom Vlasov, Colegiul ține să menționeze că, prin sentința Tribunalului Bălți din octombrie 2002 Artiom Vlasov a fost achitat pe capătul de acuzare conform art. 206¹ **alin. (1)** Cod penal (redacția 1961) din motiv că procurorul a renunțat la învinuire, pe când Oleg Andrabura a fost învinuit că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 206¹ **alin. (2)** Cod penal (redacția 1961) în coparticipare simplă cu Artiom Vlasov și Vladimir Vlasov, care au fost condamnați în baza acestei norme la 15 și respectiv 20 ani închisoare (f.d.251-257 vol.I).

Colegiul lărgit respinge ca neîntemeiat argumentul avocatului că, instanța de apel incorect a menținut sentința primei instanțe, considerând că sintagma din sentința emisă în privința lui Oleg Andrabura „... împreună cu Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, urmează a fi exclusă”, incluzând fraza „...cu alte persoane”, în același timp menționând că acesta nu este temei de casare a sentinței, fiindcă în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov există hotărâre definitivă și irevocabilă de condamnare, drepturile acestora nefiind încălcate.

Criticele recurențelor referitor la:

- *faptul că la emiterea sentinței în privința lui Vladimir Vlasov și Artiom Vlasov, au fost încălcate principiile de bază a procesului penal - accesul la justiție a lui Oleg Andrabura, deoarece instanța s-a expus în privința vinovăției ultimului cu încălcarea prezumției nevinovăției stabilite de art. 6 din CțEDO;*

- *actele emise în baza pistolului model „Baikal 442” cu nr. XAH 9869 și articolul din „Ziarul de gardă”;*

- *versiunea inculpatului prin care a menționat că, s-a întâlnit cu Vladimir Vlasov aproximativ la ora 04.05 dimineața lângă scara casei unde locuia sora lui, Angela Vlasov și că nu are atribuție la cele întâmplate la 25 noiembrie 2001, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, căroră instanța de apel, le-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art. 6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (hotărârea Van de Hurk c. Olandei, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.*

La fel, Colegiul penal consideră că în prezenta cauză penală, nu au fost încălcate principiile prevăzute de art. art. 6, 7 din CțEDO, iar instanțele de fond la examinarea prezentei cauze penale au respectat dreptul la un proces echitabil și principiile contradictorialității și egalității armelor.

Totodată, recurentul a invocat în cererea de recurs că, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, însă Colegiul penal ține să specifice că, potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

În sensul dat se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

Reieșind din baza factologică expusă mai sus, se conchide că corect instanța de apel a menținut sentința primei instanțe care a dispus condamnarea lui Oleg Andrabura în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal și art. 206¹ alin. (2) Cod penal (redacția 1961), mai mult, instanța de recurs este solidară cu cele expuse în partea descriptivă a deciziei atacate în vederea motivării acestei soluții.

Pe cale de consecință, în contextul celor relevate, Colegiul lărgit conchide că concluziile la care au ajuns instanțele de fond privitor la vinovăția inculpatului sunt corecte și corespund materialului probator administrat și cercetat în cadrul ședinței instanței de apel.

În virtutea considerentelor nominalizate în prezenta decizie, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanțele de fond în privința inculpatului Oleg Andrabura, nefiind identificată de instanța de recurs prezența unei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, astfel că nu există temei pentru admiterea recursurilor ordinare în sensurile declarate de recurenți.

15. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de avocatul Angela Procopciuc în numele inculpatului și de inculpat, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Andrabura Oleg Serghei*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 decembrie 2016.

Președinte

Petru Moraru

Judecătorii

Nadejda Toma

Ion Guzun

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu